REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

Poslovni broj: P-161/2026-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, po sucu Nevenu Kucelj, u parničnom predmetu tužiteljice Mirjane Blažun, OIB: 73985079524, Zaprešić, Antuna Mihanovića 37, koju zastupa punomoćnik Mario Patača, odvjetnik u Zagrebu, Ivana Šibla 15, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, Maksimirska 81, radi utvrđenja ništetnosti, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 23. rujna 2026. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice, odvjetničkog vježbenika Mirka Gržinić, te zamjenice punomoćnika tuženika, odvjetničke vježbenice Petre Bartolić, na ročištu za objavu presude dana 6. studenog 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Obija se tužbeni zahtjev koji glasi:
" I.
Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu, broj: 016-2068/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 25.08.2006., koji su zaključili tužitelj MIRJANA BLAŽUN, OIB: 73985079524, Zaprešić, Antuna Mihanovića 37, kao Korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 (ranije HYPO ALPE-ADRIA- BANK d.d.), kao Banka, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF i u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta tuženika.
II.
Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužiteljici u da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 1.250,00 EUR u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da su ona kao korisnik kredita, i tuženik, kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu broj: 016-2068/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 25.08.2006 kojim je tuženik stavio na raspolaganje tužitelj kredit u kunskoj protuvrijednosti od 91.500,00 CHF po srednjem tečaju banke na dan isplate kredita. Ugovoren je rok otplate od 23 godine u jednakim mjesečnim anuitetima.
Nadalje, tuženik prilikom zaključenja ugovora o kreditu nije tužitelju pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Tečaj CHF u odnosu na kunu skočio je tijekom otplate kredita i do 50% u odnosu na početno ugovoreni tečaj. Tuženik je tako u ugovor o kreditu ugradio odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze bila promjenjiva i to na osnovu jednostrane odluke tuženika, a o kojoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo, kao i odredbe kojima je ugovoreno da se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedene odredbe su protivne načelu savjesnosti i poštenja te su uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.
Slijedom toga, navedene odredbe o promjenljivim kamatnim stopama i valutnoj klauzuli protivne su kogentnim odredbama članka 81. i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 i dr.) te članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i dr.), koji su bili na snazi kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, tako za vrijeme njegovog izvršavanja, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (članak 102. Zakona o zaštiti potrošača).

Nadalje, o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već su se pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoje pravomoćne presude:
- Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj: Pž-7129/13-4, od 13.06.2014. godine kojom je utvrđeno kako je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008 godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna,
- Visokog trgovačkog suda RH, broj: Pž-6632/2017-10 od 14.06.2018. godine kojom je u točki I. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. godine u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 01. siječnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezanaglavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti

informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima.

Budući da je pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003. -31.12.2008. godine, kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.01.2004.-31.12.2008. godine, to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi ugovora. Isto tako, prema shvaćanju revizijskog suda (Rev-2245/17 od 20.03.2018. godine) pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05., te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Nadalje, čl. 1111. st.1. ZOO-a, je propisano da: „…Kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi…“. Sukladno st. 3. istog članka „…Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala….“. Prema čl. 1115 ZOO-a „…Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva….“.

Člankom 502. c Zakona o parničnom postupku je propisano je „…Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati….“ Isto tako, čl 6. st 3. Zakona o sudovima propisano je da je „…Svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odnosno izvršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti…“.

Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže naslovnom sudu nakon provedenog postupka presudom utvrditi ništetnost navedenih ugovornih odredbi o promijenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu tuženik se cijelosti protivi tužbi tužbenom zahtjevu.

Tuženik ne spori da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 016-2068/2006 (dalje: ugovor o kreditu) dana 25. kolovoza 2006. Međutim, tužitelj je predmetni ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem Sporazuma uz ugovor o kreditu (dalje: Aneks). Tuženik je bio obvezan ponuditi tuženiku sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15).

Sukladno rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, tuženik ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o

potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu.

U odnosu na ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ističe da je člankom 19.e. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 143/13 dalje ZPK) naloženo tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa predmetnim zakonom, predložio je tužitelju sklapanje Aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora, a što uključuje odredbu o valuti obveze i kamatnim stopama. Aneks se primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno, a što proizlazi i iz izračuna konverzije koji je tužitelj primio uz aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tako je visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti i to od dana početka otplate ugovora o kreditu. Navedene odredbe su zamijenjene s retroaktivnom primjenom, kao da je odredba čl. 3. Aneksa ugovorena na dan sklapanja osnovnog ugovora. Navedeno je u skladu sa ZPK kojim je određeno da se svi korisnici kredita sa valutnom klauzulom u CHF moraju izjednačiti sa korisnicima kredita sa valutnom klauzulom u EUR valuti. Isto je moguće ispuniti samo ako se ugovorna obveza izmjeni retroaktivno. Stoga je za cijelo vrijeme trajanja ugovora obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi odrediva jer se ista mijenja sukladno objektivnom pokazatelju tj. promjeni EURIBOR-a na tržištu.

Tuženik ističe da sukladno čl. 324. st. 1. ZOO-a ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači i ništetnost samog ugovora stoga se na predmetnu pravnu situaciju ne može primijeniti odredba čl. 326. st. 1. ZOO-a koja zabranjuje konvalidaciju kada je ništetan cijeli ugovor. Naime, smisao odredbe čl. 326. st. 1. ZOO-a ogleda se u tome što zbog apsolutne ništetnosti nepostojeći ugovor (contractus nullus) ne postoji ni faktično ni pravno, dok ništetan ugovor postoji samo faktično ali ne i pravno, slijedom čega u oba slučaja ugovor nije nastao pravno i kao takav se ne može naknadno ni osnažiti, konvalidirati, već bi se jedino mogao sklopiti novi ugovor.

Člankom 19.e. ZPK 102/15 naloženo je tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa predmetnim zakonom isti je predložio tuženiku sklapanje aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora, a što uključuje i odredbu o kamatnim stopama.

Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno ništetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu ništetne.

Konačno, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u presudi posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019. zauzet je stav kako se eventualno ništetne ugovorne odredbe mogu izmijeniti voljom stranaka.

Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s retroaktivnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja ugovora, iznos

kredita i povrat vezan za EUR valutu. Slijedom navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu.

U odnosu na pravni interes tužitelja te odluku Vrhovnog suda Rev-2221/18 Tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, i to str. 21-22. obrazloženja koje glasi: „Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.“

Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu. Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje.

Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule.

Nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten.

Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF.

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020., donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, zauzeo je pravni stav kako: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

Dakle, predmetnom odlukom je utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak Aneksa. Kada to ne bi bilo tako, tada utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je Aneks valjan i da proizvodi pravne učinke ne bi imalo nikakvog smisla. Stoga, imajući u vidu valjanost Aneksa, tužitelj nema pravo na povrat plaćenog na temelju eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora.

Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena.

Logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem Aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja.

Tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

3. Tužitelj se protivi svim navodima i dokaznim prijedlozima tuženika te ističe da su se činjenice koje bi se eventualno trebale utvrditi saslušanjem predloženih svjedoka, kao i materijalni dokazi koje je tuženik dostavio, već utvrđivale u okviru kolektivne tužbe udruge Potrošač u predmetu Franak. Kako je Sud vezan uz pravna utvrđenja iz kolektivne tužbe, tužitelj smatra kako nema potrebe da se izvode spomenuti dokazi, a sve sukladno Presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev 3142/2018 od 19. ožujka 2019. godine kao i Odluci Ustavnog suda broj: U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. godine kojom je odbijena ustavna tužba protiv navedene Presude Vrhovnog suda. „S obzirom na u tužbi citirani sadržaj pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, koji se odnosi i na tuženika, nije potrebno u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrsishodno, neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a“.

Osim toga, Rješenjem Vrhovnog suda, poslovni broj: Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020. godine potvrđeno je ranije navedeno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske. I u ovoj revizijskoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrdio je stav zauzet u svojoj ranijoj odluci, poslovni broj: Rev 2868/2018 u kojoj je odlučeno kako ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kada uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen, a što nije u slučaju kao kod sklapanja ugovora o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom. U navedenoj odluci ovoga suda jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju.

Iako se odluka, poslovni broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. godine odnosi na postojanje pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu usprkos sklopljenom Sporazumu o konverziji, iz navedenog pravnog shvaćanja jasno proizlazi da nema zapreke za utvrđenje ništetnim i nepoštenim pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

U pogledu provedene konverzije i s tim u vezi sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje u tekstu: ZID ZPK), tužitelj napominje kako se sklapanjem Dodatka ne rješava

pitanje izvan ugovorne odgovornosti tuženika prema tužitelju temeljem stjecanja bez osnove zbog ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Prema recentnoj sudskoj praksi i pravnom 3 shvaćanju Suda EU (presuda C-118/17 od 14.ožujka 2019.g., Zsuzsanna Dunai c/a Erste Bank Hungary) utvrđeno je da se čl.6.st.1. Direktive 93/13/EZ mora tumačiti na način da odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati kao da nikada nije postojala, a ne da ima učinak ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Prema par. 41. i 43. Presude, činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se predmetni ugovor održao, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

Prilikom izračuna konverzije tuženik je uvrstio sve uplate tužitelja, te je za tako utvrđene uplate po kreditu na dan 30.09.2015.g. umanjio obveze po kreditu koji je konvertiran u EUR. Prema tome, prilikom konverzije nije utvrđivana razlika kamata (razlika između početno ugovorene kamatne stope i naknadnih izmijenjenih kamatnih stopa) niti razlika tečaja na koju tužitelj ima pravo. Da predmetnom konverzijom nije uspostavljena ravnoteža ugovornih strana i da tuženik nije restituiran sukladno Zakonu o obveznim odnosima proizlazi i iz razlike neotplaćene glavnice EUR kredita na 30.09.2015.g. i iznosa neotplaćene glavnice kredita u CHF uzimajući u obzir početnu kamatnu stopu i početno ugovoreni tečaj na dan 30.09.2015. godine

Prema tome, ZID ZPK i s tim u vezi potpisan Dodatak osnovnom ugovoru promijenio je osnovni ugovorni odnos između stranaka nudeći model po kojem su sve isplate koje je tužitelj ikada izvršio iskorištene za namirenje EUR kredita po EUR otplatnom planu sačinjenom u skladu sa ZD ZPK. S tim da je ključno da niti odredbama ZID ZPK niti predmetnim Dodatkom nije reguliran način rješavanja ništetenosti ugovornih odredbi vezanih za promjenu kamatne stope i valutne klauzule. Ratio legis navedenog Zakona nije obeštećenje potrošača temeljem ništetnih ugovornih odredbi nego da se položaj korisnika kredita u valuti CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti EUR.

Cilj ZID ZPK 2015, a slijedom toga i provedene konverzije nije bio potpuna restitucija potrošača zbog ništetnih odredbi o kamatnoj stopi i valuti, posebice kad se uzme u obzir da u vrijeme konverzije i sklapanja Aneksa nije donesena pravomoćna presuda u kolektivnom sporu u pogledu valutne klauzule. Prema tome, dolazimo do zaključka da je preostali iznos glavnice u CHF koji je konvertiran u EUR zapravo nepostojeći uslijed ništetnosti valutne klauzule s djelovanjem ex tunc. Jedina preostala glavnica koja se mora uzeti u obzir je ona u CHF uz primjenu početne kamatne stope i početnog tečaja. Ovo je samo jedan od 4 matematičkih pokazatelja kako svrha i posljedica konverzije i potpisanog aneksa nikada nije bila obeštećenje zbog ništetenih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu, nego konverzija iz jedne valute u drugu s djelovanjem ubuduće.

4. Na pripremnom ročištu tuženi ističe da tužitelj nema pravnog interesa za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva i to iz razloga jer za njegovo eventualno potraživanje s osnova ništetnosti o promjenjivoj kamatnoj stopi nastupila zastara, a isto tako i za potraživanje vezano uz ništetnost valutne klauzule u CHF budući da takav kondemnatorni zahtjev do danas nije postavljen, a nije u pitanju stupnjevita tužba. Zbog naprijed navedenog, tuženi predlaže da sud sukladno članka 187. stavak 2 i članku 288. stavak 2 Zakona o parničnom postupku, odbaci tužbu.

5. Rješenje suda poslovni broj P-683/2023-11 od 18. prosinca 2024. kojim je tužba odbačena, ukinuto je rješenjem Županijskog sud u Bjelovaru poslovni broj: Poslovni broj: Gž-250/2025-3 od 1. travnja 2026. godine te je predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak, uz obrazloženje " Prema odredbi članka 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23., dalje: ZOO), na ništetnost se ima pravo pozvati svaka zainteresirana strana, pa tako i tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog ugovora o kreditu, te stoga tužiteljica ima pravni interes za podnošenje tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o primjeni valutne klauzule vezane za tečaj valute CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci banke." odnosno "Obzirom na činjenicu da je u konkretnom slučaju izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, potrebno je navesti da, neovisno o sklopljenom sporazumu o konverziji kredita, tužiteljica ima pravni interes za pokretanje ovog postupka i za postavljanje zahtjeva za utvrđenjem ništetnim spornih odredbi ugovora o kreditu." pa je u navedenom smislu pravno shvaćanje ovog suda pogrešno.

6. Tijekom postupka pročitan je ugovor o kreditu broj: 016-2068/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine 25. kolovoza 2006., obavijesti o promjeni kamatne stope od 9. 07. 2012.28. 03. 2007., , 8. 11. 2010., , obavijest o parametrima kamatne stope od 18. 10. 2013., obavijest o promjeni kamatne stope po partiji kredita broj 25313769 od 4. 12. 2008., obavijest o provedenoj konverziji od 15. 06.2026., izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku od 9. 11. 2015., prometi po kreditu klijenta Blažun Mirjana, popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranjak kredita do 30. 09. 2012. od 9. 11. 2015., otplatni plan, važna obavijest o okončanu postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku, bitne informacije o konverziji kredita s valutnom kaluzulm u švicarskom franku, otplatni plan izrađen 28. 11. 2013., zahtjev za dostavu otplatnog plana od 29. 11. 2013., Sporazum uz Ugovor o kreditu broj: 016-2068/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Saslušana je tužiteljica.

7. Tužbeni zahtjev je neosnovan.

8. Nije sporna činjenica da su stranke i to tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik /tada pod tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d./ kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu broj: 016-2068/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine dana 25. kolovoza 2006.

Tim ugovorom tužiteljica je dobila kredit u iznosu od 91.500,00 CHF u protuvrijednosti HRK prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, s rokom otplate od 23. godine, kojeg se obvezala otplatiti u 276 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 501,66 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan plaćanja

Ugovorena je i promjenjivost kamatne stope, koja se "mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog kata Banke".

Kredit je odobren za kupnju stana.

9. Nema dvojbi o činjenici da je tijekom otplate kredita kamatna stopa mijenjana i u više je navrata mijenjan tečaj CHF u odnosu na HRK, odnosno da je isti uglavnom rastao.

10. Isto tako nije sporna činjenica da su tuženik, pod tvrtkom Hypo Alpa-Adria Bank d.d., i tužiteljica zaključile Sporazum uz Ugovor o kreditu broj: 016-2068/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015, Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR), kojim se, a kako to stoji u članku 2. , "Sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju zajedno sa svim njegovim izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita, …regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u DHF u kredit denominiran u kunama u s valutnom klauzulom u EUR.".

11. Iz osnovnog ugovora o kreditu je vidljivo da je tužiteljica ugovor sklopila kao fizička osoba te da je namjena kredita bile stambena tj. kupnja stana pa sud nema dvojbe da je ona ugovor sklopila u svojstvu potrošača, a nesporna je činjenica i da je i sam tuženik je s tužiteljicom kao potrošačem sklopio i dodatak tom ugovoru upravom temeljem ZID ZPK-a.

12. Prema životno uvjerljivom i logičnom iskazu tužiteljice novac je trebala za kupnju stana. Ova vrsta ugovora koja je vezana uz valutu CHF meni ponuđena joj je kao najpovoljnija, a osim toga rečeno joj je da ne ispunjava uvjete da bi dobila kredit vezan uz euro. Banka je sastavila ugovor te ona niti na jedan način utjecala na na sadržaj tog ugovora. Nitko od strane banke nije joj objašnjavao na koji će se način i temeljem kojih kriterija mijenjati kamatna stopa, a isto tako nitko joj nije govorio o eventualnim rizicima ugovaranja valute CHF.

Kasnije sam je sklopila dodatak tom ugovoru o kreditu kojim je svoju obvezu konvertirala u euro, a na kraju je banka svoje potraživanje prodala trećoj osobi, dakle, novom vjerovniku. Tog vjerovnika uspjela je namiriti tako da je digla novi kredit i zadužila se da bi mogla isplatiti dugovanje.

U vrijeme kad je sklapala predmetni ugovor o kreditu radila je kao odgojitelj za predškolski odgoj u Dječjem vrtiću Tatjane Marinić u Zagrebu.

Sredstvima kredita kupila je stan kojeg je koristila isključivo za privatne potrebe, dakle za stanovanje, te ga nije iznajmljivala i u tom stanu nije obavljana nikakva poslovna djelatnost.

Početna rata je iznosila oko 2.400,00 HRK, a kasnije je narasla do blizu 4.000,00 HRK.

Generalno je pročitala ugovor prije potpisivanja, međutim, nije bila toliko educirana da bi eventualno mogla zaključivati o svim točkama, odnosno člancima tog ugovora.

Sjeća se da je pitala bankovnog službenika što ako kredit ne bude siguran kao što mi je prezentirano pa joj je on odgovorio da će se onda napraviti konverzija. Ne može govoriti o tome koliko su sami bankovni službenici bili upućeni u tu materiju.

Što se tiče dodatka ugovoru, prije potpisivanja je isti pročitala, a u to vrijeme je već bila financijski propala te se sjeća da mi je u banci jedino rečeno da je bolje biti dužan manje nego više.

Tijekom otplate kredita nije bila obrtnik niti član trgovačkog društva.

13. S druge strane tuženik, suprotno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP/03, nije dokazao činjenicu navodne pune obaviještenosti tužiteljice i pristanka na takav ugovor, a pri čemu bi tužiteljica bila potpuno obaviještena o naravi, rizicima i posljedicama sporne ugovorne odredbe.

14. Nesporno je kako je odlukom odnosno presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 o dana 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih banaka i ovdje tuženik „u razdoblju od 1. 11. 2004. godine do 31. 12. 20008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica Švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003), u razdoblju od 01. 06. 2004. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“

15. Nadalje presudom Vrhovnog suda poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., revizija osmo tužene protiv drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, „ u dijelu (toč. 8. izreke) kojom je utvrđeno da je ta banka u određeno navedenom razdoblju povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP/03 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP, a koje povrede traju i dalje, kao i povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovor o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem redovne kamatne stope koja je tijekom postojanja obveze po tim ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom osmotužene i njezinim drugim internim aktima, a bez da su prije i u vrijeme sklapanja tih ugovora osmotužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači pojedinačno o tome pregovarali i utvrdili parametre koji utječu na odluku o promjenjivoj stopi ugovorne kamate, čime je osmotužena postupila suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP/03 u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. na dalje suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. ZZP, te je naloženo osmotuženoj prekinuti s takvim postupanjem i zabranjeno takvo ili slično postupanje“, odbijena je kao neosnovana.

16. Ovakva odluka u postupku zaštite kolektivnih interese i prava potrošača, prema odredbi članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013; krat. ZZP) odn. članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14), obvezuje sudove

u postupku koji potrošač osobno pokrene radi nakade štete uzrokovane postupanjem tuženika odn. radi isplate.

17. Konačno, i članak 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 155/2023, 146/2025; kraće ZPP), određuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona / tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava/ da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

18. Međutim, nesporna je činjenica da su stranke sklopile ranije spomenuti Dodatak ugovoru o kreditu u smislu odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015).

19. Nitko ne dovodi u pitanje pravnu valjanosti predmetnog dodatka ugovora o kreditu kojom je izvršena konverzija u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

20. Glede valjanosti ovakvog dodatka ugovora Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio se u odluci poslovni broj Gos-1/2019 -36 od 3. ožujka 2020. donesenom povodom oglednog postupka radi davanja odgovora na pitanje je li ugovor o konverziji koji je zaključen valjan unatoč tome što je tijekom postupka pravne zaštite kolektivnog interesa i prava potrošača utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

Na postavljeno je pitanje najviši sud dao odgovor da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i da je valjan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, slijedom čega je za rješenje konkretnog spora odlučno kakvi su pravni učinci ugovora o konverziji.

21. Nije sporno da je predmetni dodatak ugovoru o kreditu sklopljen sukladno glavi IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, člancima 19.a do 19. i. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16), koja je dodana u tekst temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15: kraće ZID ZPK/15).

Dakle, tužiteljica je prihvatila ponudu tuženika koji je u skladu s ZID ZPK/15 bio dužan potrošaču ponuditi konverziju u propisanoj formi i sadržaju, a potrošač nije bio obvezan prihvatiti izračun konverzije niti s vjerovnikom sklopiti sporazum o konverziji.

Pravo izbora bilo je na tužiteljici, pri čemu nije od utjecaja njezina pobuda za zaključenje tog sporazuma.

22. Iako se Vrhovni sud u citiranoj presudi poslovni broj Gos-1/2019-36 od 3. ožujka 2020. izričito ne izjašnjava o tome da li bi potrošači koji su konvertirali ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u CHF u ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u EUR imali pravo ostvarivati i kondemnatorne zahtjeve na temelju pravomoćnih utvrđenja iz kolektivne pravne zaštite kojima je utvrđena ništetnost

ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, može se reći da se sugerira da bi ostvarivanje takovih zahtjeva trebalo omogućiti onim potrošačima koji su zaključili ugovor o konverziji u suprotnostima s posebnim odredbama ZID ZPK/15.

Međutim to ovdje nije slučaj, pa čak ni tužiteljica ne iznosi tvrdnju da bi dodatak ugovoru bio suprotan tom Zakonu, a niti postavlja zahtjev za isplatu zbog ništetnosti spornih ugovornih odredbi.

23. S druge strane Vrhovni sud navodi da je cilj tog Zakona bio otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize na osnovi jednokratni i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR-ima, time da se radi o jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca koja se provodila na način da se potrošač koji je bio zaključio ugovor uz valutnu klauzulu u CHF stavio u položaj kakav bi imao da je zaključio ugovor o kreditu vezan u EUR.

24. Upravo iz tog razloga konkretni Dodatak ugovoru o kreditu predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu kojeg je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3685/2015 od 4. travnja 2017. ocijenio suglasnim u Ustavom Republike Hrvatske.

Budući da je tužiteljica sklapanjem tog Dodatka ugovoru dovedena u poziciju u kojoj bi bila da je zaključila ugovor o kreditu u EUR, našla se u situaciji kao da ništetnih ugovornih odredbi uopće nije bilo, što je u skladu s Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

25. Sklapanjem Dodatka ugovora, sporazuma o konverziji riješeno je pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, jer na to jasno upućuje odredba članka 19.c stavak 1. točka 2. i 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19.c stavak 1. točka 4. i 5., koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu.

26. Članak 19.c stavak 1. točka 1., 2. i 3. ZID ZPK/15 određuje način konverzije tako da se:

"1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u

kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,".

27.. Nadalje, u konkretnom slučaju je došlo do primjene točke 4. i 5. stavka 1. članka 19.c citiranog zakona koje određuju da se:

"4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate,

5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka smatra preplatom koja se:

- ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vjerovnik i potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR,".

28. Prema recentnom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u revizijskoj odluci br. Rev457/2025-21 od 27 svibnja 2026. godine:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR *nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF*, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana

prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

29. Zbog toga tužiteljica koja je ugovor konveritrala u kreditu s valutnom kaluzulom u EUR, nema pravo na utvrđenje da su sporne ugovorne odredbe ništetne pa je tužben zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan.

30. Valja tek spomenuti, da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare na temelju članaka 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva na kojeg bi tužiteljica eventualno imala pravo, počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, tj. u konkretnom slučaju vezano za ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014., a vezano za ništetnost odredbi o valutnoj kaluzuli u CHF donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-6632/2017-10. od 14. lipnja 2018.. godine, a koji pravni stav je izražen u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., donesenoj povodom tzv. izvanredne revizije iz odredbe članka 382. stavak 2. ZPP-a, a takvim pravnih shvaćanjem vezan je i ovaj sud.

Isto tako prema „Objedinjenom pravnom shvaćanju“ donesenom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

31. S obzirom na to evidentno je kako i slučaju da tužiteljica već danas ima pravomoćnu presudu kojom je, kao što to ovdje traži, utvrđeno da su predmetne ugovorne odredbe ništetne, ona ne bi mogla ostvariti nikakva prava i to iz razloga jer je zastara za eventualni restitucijski zahtjev koji je posljedica ništetnosti, već nastupila.

32. Rješenje o troškovima postupka osniva se na odredbi članka 154. stavak 1., u svezi s člankom 155. ZPP-a.

Tužiteljica je dužna tuženiku naknaditi troškove koji se sastoje od sastava odgovora na tužbu, a što prema Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023) iznosi 100 bodova, kao i zastupanja na ročištima od 18. prosinca 2024.,19. svibnja 2026., 1. srpnja 2026. i 23. rujna 2026 godine, što po Tbr. 9. t. 1. te Tarife u visini od 100 bodova za svako zastupanje.

Tbr. 54. određuje da je vrijednost boda 2,00 €, tako da se radi od ukupno 1.000,00 EUR, na koji iznos je sukladno Tbr. 46. iste Tarife obračunato i 25 % poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 250,00 EUR.

U Zlataru, dana 6. studenog 2026.

S u d a c

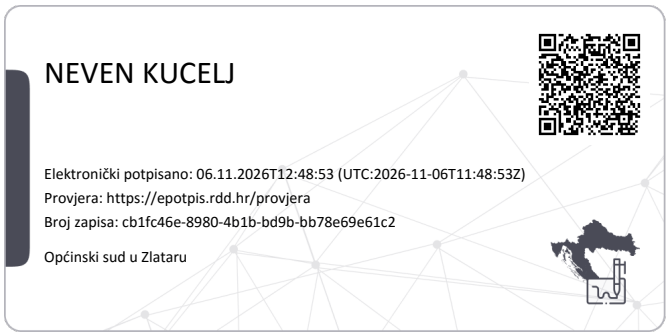
Neven Kucelj

Uputa o pravnom lijeku!

Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dn-a:

1. punomoćnik tužiteljice
2. punomoćnik tuženika



Broj zapisa: **9-3088f-c3ef6**

Kontrolni broj: **089e5-9cfd7-6531d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.